

Xã hội

THẮC MẮC VỀ TÁC GIẢ LÃO MÓC TÁN TỤNG BÀI “NHÌN VÀO SỰ THẬT QUA VỤ CÁC NHÀ BÁO GỐC VIỆT BỊ GIẾT” CỦA GS ĐÌNH TỪ THỨC

Lien Nguyen

----- Original Message -----

Subject: THẮC MẮC VỀ TÁC GIẢ LÃO MÓC TÁN TỤNG BÀI “NHÌN VÀO SỰ THẬT QUA VỤ CÁC NHÀ BÁO GỐC VIỆT BỊ GIẾT” CỦA GS ĐÌNH TỪ THỨC.

From: "Lien Nguyen" <liennguyen2907@y7mail.com>

Date: Mon, November 23, 2015 4:03 am

To: lienlaclhccshtd@lhccshtd.org

Kính ông Chủ Nhiệm và Ban Biên Tập, xin Ông vui lòng cho đăng tải để được công bằng và rộng đường dư luận. Trân trọng cảm ơn ông.

Liên Nguyễn

***** 📧 *****

Kính thưa ông Nguyễn thiếu Nhẫn bút hiệu Lão Móc,

Khi ông đặt viết tán tụng bài viết của giáo sư Đình Từ Thức là một bài viết được trình bày không có thiên kiến và những lập luận đưa ra rất **thấu lý, đạt tình**.

Thưa ông Lão Móc: Chúng tôi những người biết ăn trái nhớ kẻ trồng cây nên hàng năm vẫn dự lễ Tưởng niệm và ghi ơn TT Diệm, các Chiến sĩ Đồng bào và Đồng minh đã xả thân bảo vệ VNCH. Nhờ sự hy sinh của họ mà chúng tôi sống còn hôm nay! Và rất nhiều nơi ở Hoa Kỳ cùng nhiều châu lục cũng như trong nước làm lễ Tưởng niệm. Chúng tôi đã làm gì? Khi bị gán câu: **“Trong khi đề cao Cụ Diệm, vẫn thản nhiên làm ngược lại những đức tính tốt của cụ, có phải là tình trạng đáng kinh hãi không?”** Câu nói kiểu ngậm máu phun người? Ông Lão Móc đã ca tụng **“rất hữu lý”**???

Thưa ông chỉ có pháp lý Vc cho là rất hữu lý khi một nhóm băng đảng gây tội ác lại lên án một quảng đại tập thể, một thể chế...

Đây là sự ló rạn kiểu Huế Mậu Thân 1968 Vc nói nạn nhân do tàu chiến Mỹ và máy bay VNCH bắn phá. Đến nay chưa có loại bom đạn nào có khả năng lấy giầy kẽm gai trói cột từng toán người xô đẩy xuống hố rồi phủ lớp đất lên; rõ ràng là lối đồ thừa vụng về của csBV, nếu các nạn nhân do Mỹ và VNCH gây ra sao không để quay phim làm chứng tích tội ác để tuyên truyền.

“Nếu Tony Nguyễn là cộng sản, và ngày nay anh ta xả thân cố làm sáng tỏ cái chết của người bạn tên Lâm sảy ra từ 34 năm trước, như vậy là tình bạn của những người cộng sản hay thân cộng đối với nhau rất sâu đậm”.

Tony Nguyễn là người VN, đã góp phần không nhỏ vào nhiều bộ film liên hệ đến VN. Xin hỏi 200 ngàn nạn nhân csVN vụ CCRĐ Bắc Việt; gần 10 ngàn nạn nhân bị tàn sát chôn sống và hàng chục em học sinh trường Cai Lậy bị thương vong do đạn pháo kích của Việt cộng!!! Những cái chết đau đớn quằn quại rên siết như trên không phải tình bạn tình đồng loại đáng quan tâm “rất sâu đậm” để làm film??? Những người thực hiện film có trung thực trong sáng? Khi lồng gán cảnh sinh hoạt thường năm của các hội Ái Hữu QLVNCH chỉ là hình thức kỷ niệm tình đồng đội; để tạo cơ cho thính giả xem film tin là tổ chức tái kháng chiến.

Thưa ông Lão Móc ở Bắc Mỹ hạ nhân tôi ở cực Nam Địa Cầu không lẽ chúng ta cùng mẫu số: “Lúc sảy ra chuyện thực sự kinh hãi, quý vị không làm gì. Chẳng những thế, giết người vô cớ còn không muốn cho chôn! Đáng kinh hãi hơn nữa! Trong khi đề cao Cụ Diệm, vẫn thản nhiên làm ngược lại những đức tính tốt của cụ, có phải là tình trạng đáng kinh hãi không?”

Lien Nguyen

On Monday, 23 November 2015

*(Ghi chú: **Chữ đỏ** LN copy trong bài của TG Đình Từ Thức và Lão Móc).*

***** *****

On Monday, 23 November 2015, 6:19, Lien Nguyen

<liennguyen2907@y7mail.com> wrote:

THỜI-SỰ
MỘT TÂM GƯƠNG TRONG
- LÃO MÓC -

Sau 3 tuần đài truyền hình PBS trình chiếu phim phóng sự “Khủng bố tại Saigon Nhỏ” đã có rất nhiều bài viết xuất hiện trên báo chí, trên các diễn đàn điện tử.

Bênh vực cũng lắm, mà chống đối cũng nhiều.

Đa số các bài viết chống đối “Terror in Little Saigon” đều có lập luận “vơ vào” cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và “chính nghĩa quốc gia”... vốn là chủ trương của các đầu lĩnh đảng Việt Tân.

Theo tôi, bài “**Nhìn vào sự thật qua vụ các nhà báo gốc Việt bị giết**” của giáo sư **Đinh Từ Thúc** là một bài viết được trình bày không có thiên kiến và những lập luận đưa ra rất thấu lý, đạt tình.

Hình ảnh 8 đứa con (trong số 10 người) và người vợ của nhà báo quá cố Nguyễn Đạm Phong chắc hẳn phải làm chạnh lòng những kẻ có lòng. Cách diễn tả của nhà bình luận Đinh Từ Thúc (ĐTT) về đời sống của các con của nhà báo Đạm Phong sau khi ông bị bọn khủng bố giết chết càng đánh động vào lương tâm độc giả.

Càng thuyết phục và đánh động lòng người khi ông ĐTT tả lại cái chết của phiếm luận gia Lê Triết, với bút hiệu Tú Rua, giữ mục “Ngày Lại Ngày” trên tạp chí Văn nghệ Tiền Phong và vợ là bà Đặng Trần Thị Tuyết:

Rời party khoảng 11 giờ đêm, anh chị về nhà quảng 11:30, lái xe vào chỗ đậu thường lệ ở đầu nhà. Cũng là nơi sát thủ chờ sẵn, ra tay ngay, gọn lẹ và chuyên nghiệp. Lê Triết chưa kịp mở cửa xe, chết gục trước tay lái xe. Chị Triết đã mở được cửa xe, người nửa trong nửa ngoài, chân co chân duỗi, chết nằm trên sàn xi măng carport...

Trong vài ngày sau, nhà người thân Lê Triết, điện thoại reo liên hồi. Khi nhắc lên, thay vì tiếng nói, chỉ là những tràng cười, như thích thú, như chế diễu, như đe dọa, lạnh lùng, ghê rợn...

... Ngày giỗ đầu, các con đem phim cũ ra chiếu. Khi hình ảnh ông bà Lê Triết xuất hiện, con Bobby đang ngồi ở góc nhà vừa vẩy đuôi, vừa sửa, chạy tới hít hít vào màn hình, như mừng chủ đi xa về. Mừng cho nó, có vẻ an phận, nhờ không ý thức được thế nào là

terror. Nhưng người có mặt đã không cầm được nước mắt. Nó cũng đã đi theo chủ, lâu rồi. *(Trích bài “Nhìn vào sự thật qua các vụ nhà báo gốc Việt bị giết” - ĐTT).*

Cách diễn tả của tác giả ĐTT về cuộc sống của 10 đứa con và người vợ của nhà báo Đạm Phong, về cái chết và ngày giỗ của vợ chồng nhà báo Lê Triết - như những thước phim chiếu chậm làm lay động tới tận tâm can người đọc. Đối với tôi, đây là “một tấm gương trong” – như câu ca dao:

*“Trăm năm soi tấm gương mờ
Không bằng một phút soi nhờ gương trong!
Đôi ta cách một dòng sông
Muốn sang, anh ngã cành hồng cho sang!”*

Cũng theo tôi, trích đoạn “KINH HẢI TRÁI KHOÁY” trong phần phụ đính đính kèm bài viết này là MỘT TẤM GƯƠNG TRONG!

Hy vọng tấm gương trong này sẽ được những kẻ câm, kẻ điếc (nhưng chưa mù) (như ông Nguyễn Xuân Nghĩa trong một bài viết đã chê bai cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản là những kẻ mù, câm và điếc) dùng để soi lại lương tâm của mình, mà từ trước tới nay chỉ soi được vào tấm gương mờ! Mong lắm thay!

Đoạn viết thêm: Khi bài viết “Nhìn vào sự thật qua các vụ nhà báo gốc Việt bị giết” của giáo sư ĐTT được phổ biến rộng rãi trên các diễn đàn, có một trang báo điện tử đã đăng tải bài viết này nhưng lại có thêm phần “ý kiến độc giả” rất ư quái đản là chê bai cũng như dùng thí dụ xúc phạm tới mồ mã dòng họ ông ĐTT, tôi có nêu thắc mắc này và được ông ta trả lời như sau:

“Thưa ông Lão Móc,

Rất cảm ơn ông đã đọc bài và nêu thắc mắc.

Trong bài viết tôi chỉ vắn tắt diễn tả qua biểu tượng sự khó hiểu của một tình trạng có thật. Suốt trong 40 năm, người Việt tỵ nạn vẫn đề cao mục tiêu trở về giải phóng quê hương. Trong khi đó, từ năm này qua năm khác, từ thập niên này qua thập niên khác, những hình ảnh diễn ra trước mắt chỉ thấy toàn cấm cờ, rước cờ, và phủ cờ. Có lẽ, do tuổi già lắm cảm, tôi không thể hiểu được làm thế nào mà chỉ “cấm cờ, rước cờ, phủ cờ bên Mỹ mà có thể giải phóng quê hương?”

Việc tôn trọng lá cờ, tôi xin thưa: Lá cờ lúc nào cũng là lá cờ, với đầy đủ giá trị của nó, không ai có thể làm nhục nó được. Nước Mỹ cho phép đốt cờ, khi có kẻ nào đó làm việc này, không có nghĩa là cờ Mỹ sẽ không còn giá trị, hay giá trị sẽ bị suy giảm. Nhưng kẻ đốt cờ, dù có đúng luật, có thể bị người đời nhìn bằng con mắt thiếu thiện cảm. Vậy, chỉ

có người xử dụng cờ đáng khen hay đáng chê, giá trị lá cờ không thay đổi. Ngọc Hoàng trong bài viết của tôi chỉ “tự thán”, diễn tả tâm trạng “không thể hiểu được” của mình trước việc thế gian dùng cờ để giải phóng quê hương. Khi viết, tôi không hề chủ tâm xúc phạm tới ai, nói cho tới xúc phạm tới dòng họ người khác, vốn là lĩnh vực có tính cách thiêng liêng. Trong khi ấy, nếu ai tự xưng xúc phạm tới mồ mả dòng họ tôi, đó là vấn đề của họ. Nếu họ làm điều này vô ý, thì chẳng sao. Nhưng nếu họ làm điều này là cố ý, trước tiên, nên tự hỏi mình: Nếu có ai tự xưng bói móc mồ mả tổ tiên dòng họ của mình, thì mình nghĩ thế nào?

Kính chào ông,

ĐTT”.

Xin mạn phép đăng tải lại phần trả lời của ông ĐTT để rộng đường dư luận. Phần khác, cũng xin cảm ơn ông vì cái cách trả lời của ông cũng đã là “một tấm gương trong” đối với tôi. Xin cảm tạ!

LÃO MÓC

***** *****

PHỤ ĐÍNH

Kinh hãi trái khoáy

Cuốn phim *Terror in Little Saigon* (Kinh hãi tại Little Saigon), như mọi người đã biết, có nội dung nói về cái chết của những nhà báo gốc Việt bị giết tại Mỹ từ 1981 đến 1990. Nhưng thực tế, nó đã tạo một hiệu ứng trái ngược trong cộng đồng Việt: Hầu như chẳng ai cảm thấy “kinh hãi” khi các nhà báo bị giết. Như đã trình bày, cả cộng đồng và làng báo Việt hồi đó đều “làm thính”. Trái lại, đã có một không khí “kinh hãi” trong cộng đồng, trước và sau hôm công chiếu ngày 3 tháng 11. Nhiều cá nhân và đoàn thể trong cộng đồng khắp nơi trên đất Mỹ nhảy dựng, thảo luận, kết án, chống đối, hội họp, tìm cách đối phó... ngay từ trước khi xem phim. Và sau khi xem phim, mức độ kinh hãi càng tăng. Hoạt động đối phó cũng tăng: mời họp, thông cáo, kiến nghị, thư phản đối, họp báo, cả kế hoạch biểu tình trước PBS.

Trong khi cộng đồng sôi nổi như vậy, lại bị các nhân vật rất gần gũi với cộng đồng chê bai. Ông Hoàng Cơ Định nghi ngờ về trình độ trưởng thành của cộng đồng, trong khi ông Nguyễn Xuân Nghĩa viết: “chỉ mong rằng cộng đồng chúng ta không mắc bệnh câm, điếc hay mù!” Người viết không tin quý vị trong cộng đồng thiếu trình độ. Cũng không tin quý vị mắc bệnh câm, điếc, hay mù. Thật ra, quý vị là những người rất năng động và nhạy cảm, nhưng không đúng lúc, thành ra đôi khi lẫn cấn. Lúc đáng lẽ cảm thấy kinh hãi, như khi có người bị giết vì bất đồng chính kiến, hay để bịt miệng, thì quý vị im lặng. Khi đáng phấn khởi hay vui mừng, như khi nhà báo tìm hiểu quá khứ, đánh động lương tâm để giúp tìm ra thủ phạm, thì lại cảm thấy hãi hùng, lo sợ. Tình trạng này, có thể tạm gọi là bệnh “kinh hãi trái khoáy” (improper terror).

Ngoài kinh hãi vì những vụ giết người, có thể nói, qua cuốn phim “terror”, còn có thể thấy cả kinh hãi ngay trong đời sống cộng đồng:

Tại Cali, hàng năm cộng đồng Việt đều có tổ chức lễ giỗ và tưởng niệm Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Một trong những đức tính hàng đầu của Tổng Thống Diệm được nêu ra hàng năm, là sự quý trọng mạng sống con người. Bằng chứng: Hà Minh Trí, sát thủ Việt Cộng toan ám sát Tổng Thống tại Ban Mê Thuật ngày 22 tháng 2 năm 1957, và phi công Phạm Phú Quốc, bỏ bom Dinh Độc Lập sáng 27 tháng 2 năm 1962. Cả hai người này, một là Việt Cộng, một là sĩ quan phản loạn, xử đúng luật, đều đáng án tử hình. Nhưng ông Diệm đã không giết họ. Dù yêu hay ghét ông, đó là sự thật, không thể chối cãi. Trường hợp này, ông Diệm còn nhân từ, rộng lượng hơn Charles de Gaulle. Ngày 22 tháng 8, 1962, có cuộc ám sát hụt Tổng Thống Pháp de Gaulle ở Paris, do Trung Tá Không Quân Pháp Jean Bastien Thiry chủ mưu. Ông này bị tòa án Paris kết án tử hình ngày 4 tháng 3, 1963, không được de Gaulle ân xá, và bị xử bắn chỉ một tuần sau đó, ngày 11 tháng 3, 1963. Một tên Việt Cộng, một sĩ quan phản loạn, chủ tâm giết, đã ra tay

và giết hụt Tổng Thống. Mặc dầu có đầy đủ quyền hành hợp pháp để xử tử họ, nhưng ông không làm. Ông trọng mạng sống của họ, dù họ đã cố tình giết ông. Cứ giả tí Dương Trọng Lâm là cộng sản, anh ta chưa hề giết ai, không có âm mưu giết ai. Vậy mà có người tự tiện giết anh ta, còn nhân danh cái này cái nọ, và công bố “bản án”. Trước sự việc khủng khiếp như vậy, có đáng gọi là “kinh hãi”, terror? **Lúc xảy ra chuyện thực sự kinh hãi, quý vị không làm gì. Chẳng những thế, giết người vô cớ còn không muốn cho chôn! Đáng kinh hãi hơn nữa! Trong khi đề cao Cụ Diệm, vẫn thản nhiên làm ngược lại những đức tính tốt của cụ, có phải là tình trạng đáng kinh hãi không?**

Ai chưa cảm thấy kinh hãi đủ, người viết xin trình bày tiếp: Trở lại vụ ông de Gaulle không ân xá cho tử tội Thiry. Thật ra, lúc đầu ông đã định ân xá, nhưng sau khi suy nghĩ, ông đã đưa ra 5 lý do để bác. Trong số này, hai lý do đầu và cuối rất đáng lưu ý:

- Lý do đầu, hung thủ đã xả súng vào xe trong đó có chở một người đàn bà vô tội; đó là Bà Yvonne de Gaulle, vợ ông, ngồi chung xe với ông.

- Lý do cuối, các hung thủ xử dụng vũ khí tấn công, chính họ đối diện với hiểm nguy khi hành động, họ được giảm án. Nhưng người chủ mưu Thiry, không trực tiếp hành sự, mà ngồi chỉ huy ở một nơi an toàn, không đáng được ân xá.

Cả hai lý do trên, đều có thể áp dụng cho vụ ám sát ông bà Lê Triết, với mức độ trầm trọng hơn; vì ông de Gaulle và người đàn bà vô tội vợ ông đều thoát chết, trong khi ông Triết và người đàn bà vô tội của ông không may mắn như vậy. Đồng thời, theo hồ sơ cảnh sát, hung thủ là kẻ giết người chuyên nghiệp; nghĩa là kẻ chủ mưu cũng chỉ huy từ một nơi an toàn, như Thiry.

Người vô tội bị giết, kẻ đáng tử hình vẫn ngoài vòng pháp luật, trong một phần tư thế kỷ. Đủ kinh hãi chưa?

Còn nữa: Sau khi chống đối A.C. Thompson, một phần sinh hoạt nhộn nhịp trong cộng đồng rơi đèn chiếu vào Tony Nguyễn: Eureka! Nó đây rồi! Lại một thằng cộng sản nữa! Nó là bạn của Dương Trọng Lâm, lấy tiền của cộng sản để bồi nhọ cộng đồng! Nếu quả thật Tony Nguyễn là cộng sản, hay thân cộng, thì thật đáng kinh hãi. Không phải kinh hãi vì anh ta là cộng sản, mà kinh hãi cho cộng đồng. Tất cả mọi người trong cộng đồng Việt tỵ nạn, kể cả người viết bài này, xưa nay chống cộng, vì tin rằng tất cả những gì liên hệ tới cộng sản đều xấu. **Nếu Tony Nguyễn là cộng sản, và ngày nay anh ta xả thân cố làm sáng tỏ cái chết của người bạn tên Lâm xảy ra từ 34 năm trước, như vậy là tình bạn của những người cộng sản hay thân cộng đối với nhau rất sâu đậm.** Trong khi ấy, những người quốc gia có chính nghĩa sáng ngời, không lo làm sáng tỏ cái chết của những thành viên chống cộng như Đạm Phong, Lê Triết, mà trước nỗ lực truy tầm thủ phạm của nhà báo, lại cảm thấy “terror”, như chính mình là thủ phạm sắp bị hành quyết. Còn kinh hãi nào hơn?

Vẫn chưa hết: Trong khi trả lời phỏng vấn trên đài Cali Today ngày 6 tháng 11, một nhân vật uy tín trong cộng đồng Bắc Cali đã phát biểu ý kiến, giống như một số người khác, về cuốn phim Terror in Little Saigon, rằng đây là chuyện cũ, xảy ra trong lúc lòng người còn giao động, không nên nói tới nữa. Trong khi ấy, từ trước tới nay, cộng đồng chống cộng vẫn nhắc tới, vẫn đòi cộng sản phải làm sáng tỏ những vụ giết người từ thời Cải Cách Ruộng Đất, thời Mậu Thân, thời Tù Cải Tạo, và những vụ bịt miệng thời Nhân Văn, Giai Phẩm, vụ Xét Lại... Tất cả terror này đều cũ hơn những terror trên đất Mỹ. Chỉ nhìn thấy lỗi ở người mà không nhìn thấy lỗi ở mình, căn bệnh này có đáng kinh hãi không?

Lại nữa, Đại Tá Lộc chê cuốn phim “đầu voi đuôi chuột”, chưa đưa ra được những bằng chứng thuyết phục. Ký giả và cơ sở truyền thông tư nhân không phải là cảnh sát hay FBI. Họ đã cố gắng, và họ mới làm được đến thế thôi. Cộng đồng gốc Việt là tập thể có liên hệ, nếu thấy còn thiếu sót, nên tiếp tay họ để làm tốt hơn, thay vì coi họ như kẻ thù. **Họ mới đem lại được cái “đuôi chuột”, cộng đồng đã hoảng loạn lên. Nếu họ đem lại cái đầu voi? Terror!**

Ngoài chuyện terror, nhóm làm phim còn bị công kích về việc dùng chữ “Little Saigon”, nói rằng địa danh xuất hiện sau các vụ giết người, và có những vụ ám sát xảy ra ngoài Cali, như ở Virginia, hay Texas. Little Saigon đã trở thành tượng trưng cho tập thể người Việt ty nạn tại Mỹ. Nếu bảo tên này chỉ dành riêng cho một nơi nhất định nào, tại sao đã có Little Saigon ở Nam Cali, Bắc Cali cũng đòi y hệt cho San Jose? Sau vụ khủng bố tại Paris hôm Thứ Sáu 13 tháng 11, nhiều người nước khác đã đeo biểu hiệu “Je suis Paris”. **Sao không ai nói với những người này là khủng bố tận bên Pháp, anh đang ở Mỹ, anh là (cái chó) gì mà tự xưng Je suis Paris?**

***

Từ đầu bài, người viết chỉ nhìn vào những gì dựa trên sự thật. Để đổi khẩu vị, xin thay lời kết bằng một mẫu truyện giả tưởng, thật ngắn:

Cuối năm Con Dê (2015), Ngọc Hoàng Thượng Đế mở com-pú-tơ, vào gú-gò tìm chuyện lớn, để hỏi táo quân các nơi trong buổi tiếp kiến tất niên. Thấy nổi bật: tin khủng bố làm nổ máy bay Nga ở Sinai; công an giết người và hành hung luật sư ở Việt Nam. Lại thấy nhiều bài nói người Việt giống người Do. Thiết triều ngày 23 tháng Chạp, Ngọc Hoàng hỏi Táo Do Thái:

- Sa mạc Sinai hẹp, sao dân Do Thái xưa mất 40 năm để vượt qua?

Táo Do Thái thưa:

- Tâu Ngọc Hoàng, vì một người trong đám dân di tản đánh rơi một quarter.

Ngọc Hoàng vuốt râu cười hiền: “I see”! Rồi hỏi Táo Việt ty nạn:

- Thái Bình Dương rộng, nay chỉ cần một ngày để vượt qua, sao 40 năm vẫn chưa về giải phóng quê hương?

Táo Việt ty nạn thưa:

- Bẩm Ngọc Hoàng, chúng con còn bận cắm cờ, và...
- Và gì? Ngọc Hoàng hỏi tiếp.
- Rước cờ, và...
- Gì nữa? Ngọc Hoàng hỏi thêm.
- Phủ cờ!

Ngọc Hoàng vẫn giữ vẻ uy nghi, lẩm bẫm một mình: “Đéo hiểu”!

(Trích bài “Nhìn vào sự thật qua các vụ nhà báo gốc Việt bị giết” – Đinh Từ Thức [các hàng chữ in đậm là do Lão Móc]).

BKT Ghi chú: Bài nguyên thủy của nhà Bình bút Đinh Từ Thức được đăng ở đây:

[Nhìn vào sự thật qua vụ các nhà báo gốc Việt bị giết](#)

http://lhccshtd.org/LHCCSHTD_BV/XH/2015/lhccshtd_bv_xh_2015_nhinvaosuthatquacacnhabaogocvnbigiet_2015NOV20.htm

---

Nguồn: Internet e-mail by Lien Nguyen chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, November 24, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*